

הקבצו

בית וועד לחניכי הישיבות
העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב זיע"א

גליון
25

ניסן תשע"ז
נושא החודש:
שביעי של פסח

דרכה של תורה

מאמר תורני בנושא ע"פ תורת מוהר"ן

שירה חדשה

מת בנו רח"ל, מחמת הקטרוג על הסוד שגילה. מדובר אם כן בסוד נורא. אך לאחר שזכינו להתגלותו, והוא הפך למציאות של 'תורה' - בוודאי מותר וצריך לשוחח אודותיו. ואם נזכה, נבין ונראה שמדובר בנקודת מפתח ואבן יסוד לחייו של יהודי בעולם, בפרט עבורנו, הדור האחרון, דור עקבתא דמשיחא. הדור שלנו הוא הדור של "שביעי של פסח" ושל "קריעת ים סוף".

ואכן, הסוד הזה הוא אחד מאבני היסוד במשנתו של מוהר"ן, בפרט במאמריו האחרונים שנאמרו סמוך להסתלקותו, ומשמשים כעין 'צוואה', ורובם ככולם עוסקים בעניין קריעת ים סוף (עיי' ליקוטי מוהר"ן תניינא סימן ח', וסוף ספר סיפורי מעשיות) - והוא סוד הקטנות'.

יציאת מצרים - גדלות

ביציאת מצרים - היה זמן של 'גדלות'. היה זה מציאות בה כל החלומות מתגשמים, כל הכללים מתבטלים, והכל כל כך טוב, הכי טוב ששייך. בגשמיות - הם הפסיקו להיות עבדים, וקבלו מהמצררים כל טוב, וברוחניות - האיר עליהם אור של שער החמישים, הגילוי והקרבה הגדולים ביותר ששייך.

לכל אחד מאתנו יש זמנים כאלו. ישנם רגעים בהם הכל מואר. העולם זורח, השמש מחייכת, הציפורים מוזמרים, והכל זורם על מי מנוחות. רואים השגחה, מרגישים נסים, והחירות מושלת בכיפה. ואין ספק. אנחנו מאד אוהבים את זה. יום 'מוצלח' - הוא יום שכזה. יום בו הכל זורם, הכל מאיר, הכל מתוק. אין שום בעיות, אין מצררים. הלוואי כל יום.

אבל, וכאן מגיע הצד השני של המטבע - המציאות של העולם אינה כזאת. העולם הוא לא מקום של גילוי אלא של הסתרה. בעולם העשייה לא מרגישים השגחה ולא רואים נפלאות. העולם הוא מקום של התמודדות, ולצורך כך - רואים בדרך כלל ההיפך הגמור מ'ניסים'; רואים טבע, רואים כוחות של רוע, של עוולות ושל רשעות, ומתמודדים עם חולשה שעבוד וחוסר אונים.

ושם, דווקא שם - אנחנו צריכים להתעקש ולהאמין, שיש מנהיג לבירה, יש אדון ומושל, יש השגחה פרטית של נסים ונפלאות, ויש קרבה ואהבה נפלאה. זו התכלית - בשביל זה אנחנו פה, בשביל זה נבראנו, ובשביל זה יצאנו ממצרים.

המשך בעמוד ב' <<<

לאחר שהתבאר בס"ד (במאמרים הקודמים על פסח) מהות חג הפסח, ועניין חמץ ומצה. נעבור הפעם לסימונו של החג - שם ביציאה ממצרים לנו חג נוסף ושמו 'שביעי של פסח'.

חג אנונימי לכאורה. אין באמתחתו שום חידוש מיוחד או בשורה חריגה. בסך הכל יום נוסף של חג הפסח, וכשמו. ובכל זאת הוא אינו כזה, אלא הוא יום חג, יום טוב כמו כל יום טוב אחר. מן הראוי אם כן לעמוד על טיבו, ולהבין מהו, מה מהותו, ומה המתנה שהוא נושא לנו.

בדברי הוזה"ק, ובהרחבה יתירה בדברי ר' נתן - מבואר, שהפסח לא יכול להסתיים, והחמץ לא יכול לחזור להיות מותר - בלי לעבור את השער הזה הנקרא 'שביעי של פסח'. כלומר, לא רק שהוא 'חג', אלא שהוא 'החותמת' של חג הפסח, עד שלא שייך לצאת ממנו, בלעדיו.

'שביעי של פסח' - הוא היום של קריעת ים סוף. ואם כן, אפשר להעתיק את השאלה לשם: האם זה לא היה מיותר? המצררים כבר קבלו עשר מכות; עם ישראל כבר יצא ממצרים, והכל טוב ויפה. אפשר להתקדם לכאורה ישר לקבלת התורה. אך לא - יש לנו עוד פרשה שלמה נוספת; עם ישראל חוזר אחרת, המצררים חוזרים שוב לרדוף,

והעניין מסתיים בקריעת ים סוף, שם חוזר על עצמו מחדש כל הסיפור של יציאת מצרים, והפעם כפול חמש: חמישים מכות, חמישים נסים, גילוי שכינה גדול יותר, ובזית הים שגדולה בהרבה מבזית מצרים. והשאלה היא - למה?

למרבה הפלא - יש משהו שקרה דווקא בקריעת הים, ולא ביציאת מצרים; שירה! הנסים הנוראים של עשרת המכות, והמציאות בה עם ישראל יוצא סוף סוף לחירות, לאחר מאות שנים של שעבוד - עדיין לא עוררו אותנו לומר שירה. רק לאחר שנקרע הים, אז פרצה לה השירה. הדבר כמובן אומר דרשני.

קריעת ים סוף הוא אכן סוד, סוד כמוס ונורא.

בכתבי האריז"ל (שער הכוונות, דרושי הפסח יב) מסופר, שר' חיים ויטאל יצא לשדה עם רבו האריז"ל, שם הוא שאל אותו מה הוא סוד קריעת ים סוף. האריז"ל סרב לגלות, אך לאחר הפצרותיו של מהר"י - הוא נאלץ לגלות לו. והנה תיכף לדבריו הגיע עורב ונעמד על עין סמוך, כשהוא מלהג בקולו. האריז"ל הקשיב לו, ובישר למהר"י, שברגעים אלו

דבר המערכת

חודש האביב

העולם מתעורר לתחייה.

הפרחים החלו לצמוח, העלים לבלב, העצים לפרוח, והשיבלים אומרות שירה.

כולנו, זקנים עם נערים [או זקנות עם נערות] - עוסקים במרץ לנקות את הבתים ואת הרחובות, מאבק חמץ, ומצל צילו של שאור. והריח המשכר של הנקיין ממלא את האוויר.

והלב, משתוקק כל כך להצטרף לכל הפריחה הזאת, ולכל הנקיין הזה. הוא אומר לעצמו: אולי גם אני יכול להתנקות ולהתחיל מחדש? אולי גם לי יש סיכוי לפרוח?

"וברא בו אילנות טובות ובריות טובות" - אם יש 'אילנות טובות', כנראה שאפשר גם להיות גם 'בריות טובות'...

אכן, אלו הם הימים הטובים, הטמונים בחובם את הטובה שבהזדמנויות, להתנקות, להתחדש, ולהתחיל מחדש, ובאמת.

לאחר פסח, העולם 'חוזר לעצמו'.

הנקיונות לא נשארים לנצח, וגם הפרחים והעצים - מתקדמים עם עונות השנה, ולא מתעקשים להישאר חדים ופורחים. בחודש אייר כבר אי אפשר לברך ברכת האילנות...

אבל לנו מותר להישאר נקיים וחדשים. פסח הוא לא חד-פעמי, והמצה איננו מאכל עונתי. זהו כח נצחי שיכול וצריך ללוות אותנו כל השנה. שהרי כל יהדותנו היא זכר ליציאת מצרים.

החיים שלנו לא חייבים להיות חיים של 'גולה', אפשר להם להיות חיים של 'גאולה' - לא חיים תלויים ומתנדנדים, או גרוע יותר; יבשים ואדישים ללא לחלוות. אלא חיים רעננים של התחדשות תמידית, שמחזיקה מעמד בכל זמן ובכל מצב.

הגליון הזה נועד למטרה זו. הוא לא נועד לחידושי תורה גרידא, ואף לא לרעיונות מוסריים. הוא נוסד ונועד כדי לבטא את האמת הנועזת - יש גאולה!

לא חייבים להיות 'גלותיים', אפשר להיות 'גאולים'. לא אי שם, אלא ממש פה, במרחק של פחות מפסיעה, רק לפתוח את העיניים ואת הלב, ולתת לעצמנו לטעום משהו אמיתי; טעם אחר, טעם של גאולה, טעם של חירות, טעם של התחדשות.

עשרים וחמשה גליונות, עשרים וחמשה צעדים של גאולה, זכינו לעשות עד כה. מתוך אמונה ותקווה ברורה, שיש דבר כזה. והציבור החשוב, שלא מפסיק להודות ולבקש עוד - הוכיח שאכן כן, יש דבר כזה.

מי יתן ונוכה.

הנושאים הבאים:

- אייר - קדושת האכילה
- סיון - לימוד התורה [ב]
- תמוז - קדושת הברית
- אב - בחירה וידיעה
- אלול - התחזקות
- תשרי - שמחת תורה

היצאה ממצרים, הייתה מוכרחת להיות מלווה בשידוד כל המערכות, ובהתגלות מדהימה למעלה מכל הכללים. כי בלי זה - לא היינו יוצאים. כוחות הטומאה של מצרים היו חזקים כל כך, ואנו היינו משועבדים אליהם כל כך, שלא היה שום דרך להתנתק מזה, רק בכח התגלות גבוהה, שמפוררת את כל הכללים של ההסתרה והטבע, עד שלא נותר לנו אלא ללכת אחריה.

אבל, אילו בזה תם הסיפור - עוד לא יצאנו ממצרים. כי ברגע שתחלוף לה ההארה, ותתחלש הגדלות, כפי שאכן אמור להיות במציאות העולם, חזרנו לאותו מקום. ולכן, היה צריך שלב נוסף - קריעת ים סוף.

המציאות של טרם קריעת הים, היה שיא הקטנות - ההיפך הגמור ממש מההתגלות של יציאת מצרים. ברגע אחד - כל האור נכבה, ועם ישראל עמד במצב המעיק ביותר ששייך. הם נעמדו בפני מציאות שסוגרת עליהם מכל הצדדים, ללא שום פתרון או ישועה באופק. מאיגרא רמא לבירא עמיקתא.

על הרגע הזה נאמר: "יוניג בחגווי הסלע, בסתר המדרגה", וכמשל הידוע מהמדרש, על היונה שבורחת מהנץ, נכנסת לנקיקי הסלע, ושם פוגשת את הנחש. המצב אבוד, בלי שום מוצא ובלי תקווה או אפילו סיכוי לישועה.

וגם את הרגעים הללו אנו מכירים, והיטב. מציאות העולם יומי חיינו מלאים בפניות חשוכות, ובעיקולים מפחידים, בגוף ובעיקר בנפש - שמפילים אותנו לקטנות כבדה והסתרה נוראה, ומביאים אותנו לחוסר אונים ויאוש טוטלי, גשמי או רוחני, באין מוצא וללא שום תקווה הנראית באופק. ולא מדובר ברגעים נדירים ולא מצויים, אלא במציאות יום יומית, שמכסה את רוב שטחי חיינו, הפרטיים והציבוריים.

שירה חדשה

זהו הרגע האמיתי אליו מצפה השי"ת. על הרגע הזה נאמר הפסוק המרטיט: "הראיני את מראייך, השמייעני את קולך, כי קולך ערב ומראך נווה". דווקא ברגעים הללו, ובמצב הזה - יש לנו את ההזדמנות להגיש מצדנו את הגדולה שבמתנות ואת השיא של הנחת לאבינו שבשמים.

זה הרגע בו עם ישראל אמור לגאול את עצמו. ואיך? רק במסירות נפש. אפילו להתפלל לא היה שייך, "מה תצעק אלי - דבר אל בני ישראל ויסעו", וכמובן בזה"ק "בעתיקא תליא מילתא". המצב הזה אינו מאפשר תפילה, אלא רק ביטול מוחלט לרחמים הגבוהים ביותר, מתוך אמונה שהם בוודאי קיימים. כזה "וודאי", שעל סמך זה - אני עושה צעד מופקר, ופשוט ממשיך לנסוע...

וזה מה שבוקע את הים! קריעת ים סוף, איננו נס שמגיע מלמעלה, אלא מלמטה. הצעד של מסירות נפש, והשלכה 'מופקרת' על רחמי ה' - מביאה בהכרח את האפשרות לצעוד הלאה, גם במחיר של נס, של קריעת הים!!!

זהו הגילוי הגדול והנשגב ביותר ששייך. הגילוי של הקטנות! פה מתגלה האהבה האמיתית, והקשר הנצחי; כאשר אנחנו מצדנו, לא נבהלים מהמצב, ולא מתבלבלים מהחושך, אלא פשוט ממשיכים, בעקשנות, בעצימת עיניים, ב'דווקאיות' שלא מוכנה להכיר במציאות ששמה 'הסתרה', ואנו בטוחים שהשי"ת מצדו לא יאכזב, וימציא עבורנו 'מתחת לבלטות' את האפשרות לנוע הלאה...

וכאן קורה באמת יציאת מצרים. זוהי יציאה לחירות אמיתית, שאינה תלויה בשום מצב, לא גשמי ולא רוחני. כאן מתגלה באופן הכי ברור, שאכן אין לנו שום שעבוד, לא לימצרים ולא ליציאת מצרים, אנחנו אמנם אוהבים אורות אבל לא משועבדים אליהם, אוהבים גדלות אבל לא תלויים בה, אלא רק בהשי"ת, לטוב ולמוטב.

ולכן, זהו הרגע בו פורצת לה שירה. שירה איננה אמירת תודה, או הבעה של הכרת הטוב. שירה היא התפרצות פנימית עמוקה, של רגש עמוק, הנובע מתוך הכרה ברורה, שיש כאן משהו אמיתי; יש כאן קשר, יש כאן מעגל של אני לדודי ודודי לי, שלא מוגבל לשום מציאות חיצונית - לא גשמית ולא רוחנית. זהו שיר שמתחיל ולא נגמר, אז שר ואז שיר, מאז ולעולם.

שביעי של פסח

כך הוא בכל שנה. השלב הראשון הוא כמובן 'ליל הסדר' - גילוי מדהים של השגחה וקרבת ה', באופן שמבטל את המציאות. ולכן אנו מצויים שלא לאכול חמץ בשום אופן, כדי להתנתק מכל קשר אל העולם ואל ה'העלם' שהוא מייצג. זהו השלב של הגדלות, שאנו מוכרחים אותה, כדי להתנתק ממצרים.

אבל השלב השני והאמיתי - הוא 'שביעי של פסח'; זהו השלב של הקטנות, שבו מתגלה ההשגחה והקרבת ה' מתוך המציאות, ושם אנו מקבלים כח להחזיק מעמד בתוך העולם, ובתוך כל הקטנויות, והזמנים ה'לא מאירים', מתוך הכרה וידעיה שגם שם השי"ת משגיח מן החלונות ומציץ מן החרכים, ואין ממה להיבהל, רק להמשיך הלאה, גם כשרואים קירות או ים.

ואז הותר החמץ. כי מתגלה שיש השגחה שבתוך ההסתרה, ובכך מתעוררת השירה הנפלאה וההכרה הבהירה - אפשר לחזור הביתה, לאכול חמץ, להיות קשור עם העולם, ולהישאר בן חורין.

לכתוב 'ליקוטי הלכות'

האוכל על הארץ ורק לאחר מכן אוכל אותו. רואים שסימן לטהרה הוא, כשאדם אינו קולט מהאוויר אלא מניח הרגע על הארץ, ורק לאחר מכן אוכל. מכאן אנו למדים שכך גם צריך האדם לנהוג כאשר הוא כועס, עליו לקחת רגע של מחשבה והתבוננות וזהו סימן טהרה.

כתוב בשו"ע או"ח סי' תנב סעיף ג: "לא יניח כלים הרבה לתוך כלי ויגעילם יחד, אם נוגעים זה בזה", ע"כ. ואפשר לבאר שזה מרמז, שאם יש לאדם כמה מידות רעות שצריכות תיקון, שלא ינסה לתקן את כולן יחד, אלא יתקן אחד אחד.

כתוב במשנה ברורה סי' תרצד ס"ק א: "ואפילו עני המתפרנס מן הצדקה, דעת כמה אחרונים דצריך לתת [מתנות לאביונים] ממה שנתנו לו", ע"כ. ויתכן שזה מרמז, שגם אדם שמרגיש עצמו עני ואביון ברוחניות, גם הוא יכול וצריך להשפיע לאחרים ברוחניות מהקצת שיש לו, כי אין יהודי שאין לו אור פנימי מיוחד משלו.

בשו"ע ריש הלכות תחומין (או"ח סי' שצו) "אפילו עני המתפרנס מן הצדקה, דעת כמה אחרונים דצריך לתת [מתנות לאביונים] ממה שנתנו לו", ע"כ. ויתכן שזה מרמז, שגם אדם שכל אדם יש לו ארבע אמות בכל מקום, אפילו יצא חוץ לתחום, ומוודים לכל אדם באמה שלו", ע"כ. ואפשר לפרש הדברים לענין חינוך, שכל אדם זכאי למקום ושטח לצמיחה משלו, אף אם יצא מחוץ לאזור הרוחני המותר, כי צריך למדוד לו לפי המידות והנתונים שלו ולא לפי של אחרים.

בשו"ע הל' ויהי"פ סי' תרי"ח ס"ו: "אם הרופא אומר שאינו מכיר את החולי, הרי הוא כאדם דעלמא, ואין דבריו מעלין ולא מורידין", ע"כ. והרי ידוע שהחכם הוא רופא הנפשות, כפי שכתב הרמב"ם בהלכות דעות. ואם כן יש לפרש שאם יש חכם גדול בתורה אך אינו מכיר את הבעיה הרוחנית המסוימת שעומדת לפניו, אזי אין דעתו בעניין מעלה ולא מורידה, וד"ל.

בגמ' ב"מ לד. "אמר רב פפא שומר חנם כיון שאמר פשעתי מקנה ליה כפילא דאי בעי פטר נפשיה בגניבה", ע"כ. כלומר שאע"פ שהשומר עדיין לא שילם את דמי החפץ שנאבד, ורק אמר שישלם, מכל מקום מקנה ליה הבעלים את הכפל, משום שהוא דיבר אמת ולא פטר עצמו בתירוץ שקר. ואפשר לרמז לעבודת השי"ת, שאם אדם בא לפני השי"ת ואינו מתרץ בתירוץ שקר אלא אומר האמת שהוא הפושע והוא האשם במצבו, ורצונו לשלם, כלומר להתחזק בעבודת ה', אף שעדיין אין בכוחו למלא התחיבותו, אזי כבר הקב"ה מקבל את דבריו ונותן לו "כפילא", בגלל שדיבר דיבור אמת לפניו.

ידוע לכל גודל מעלת הספר הק' ליקוטי הלכות, אשר מבאר והולך את סעיפי השו"ע ע"פ פנימיות התורה, והוא ממש ספר יחיד במינו שלא מצאנו זולתו [למיעוט ידיעתי] ספר חסידות המסודר ע"פ סדר השו"ע, וכל הלומד בו יאמר ברקאי לגודל האור הבהיר המתגלה מתוך סעיפי השו"ע עם ההלכות ה"פשוטות" כביכול, אשר בכל הלכה והלכה טמונים עצות נפלאות ונוראות לעבודת השי"ת.

אמנם למעשה אם נבא חשבון נראה, שהספר הק' הזה הניח לנו מקום רב להתגדר בו, שהרי עם כל גדלו ואורכו העצום של הספר בכמות ובאיכות, עדיין אין הוא מדבר [בפירושו] אפילו על חצי מסעיפי השו"ע, ואף פחות מזה. ואם כן יש מקום לקרוא לציבור הלומדים החשובים ובפרט חניכי הישיבות הק' שמורגלים בדרכי העיון והלימוד, שיתנו עינם וליבם לענין זה, אשר בכל סוגיא וסוגיא שלומדים, הן בגמרא הן ברמב"ם הן בשו"ע ובמשנה ברורה, הן בעיון והן בבקיאיות, להשתדל לעיין גם בפנימיות ההלכה, להתבונן מה העצה לעבודת ה' שאפשר לקחת מסוגיא זו ומסעיף זה, ע"פ הדרך שהתווה בספר ליקוטי הלכות.

ויש מזה תועלת רבה ועצומה, כאשר כל דבר ודבר שלומדים הופך להיות עצה מעשית לעבודת ה' היומיומית של כל אדם, דבר הנותן תוספת כח וטעם הן ללימוד והן לעבודת השי"ת. ואכתוב לדוגמא כמה גרגרים על דרך זו, וכל אחד ואחד בודאי יוכל להוסיף על כך מדיליה יותר ויותר, כפי אשר חננו השי"ת.

כתב במכתב מאליהו ח"א עמ' 261: "גדר המקוה הוא, שיוצאים לגמרי מעולם השקר, ואפילו השערות יהיו בתוך המים. והמים בחינת תורה כידוע, וכניסה למקוה היינו כניסה לגמרי אל התורה. ולא זו בלבד, אלא בהיותו בתוך התורה צריך להיות בדבקות גמורה, שלא תהיה אפילו חציצה קלה בינו ובין התורה. והתורה שנכנס לתוכה צריכה להיות רוחנית לגמרי בלי שום מחשבת עולם הזה, הן, מים שאובין פוסלין את המקוה, כי כבר נכנסו המים אל כלי שענינה לתשמישי עולם הזה, על כן פוסלת הכלי את המים. וכן נפסלת המקוה בזוחלין, שהמים מתמעטים, ואף שהם עדיין כשיעור, מכל מקום בחינת התמעטות המים בהם", עכ"ל [בקיצור].

מובא בשם הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצוק"ל, על הגמרא בחולין דף סו, שאחד הסימנים של עוף טמא הוא שאם זורקים לו אוכל לפיו הוא קולט את זה ישר מהאוויר לפיו אוכל, ואילו העוף הטהור מניח קודם את

שביעי של פסח

יעקב: שלום ר' משה, כמה נפלא להיפגש ב'בין הזמנים', ולשוחח קצת בעבודת ה'.

משה: אכן, הימים הללו מלאים בטרדות, של קדושה אמנם - של נקינות וקנינות וכו', אבל מבלי משים אפשר לשכוח שבעצם אנחנו עומדים בימים גדולים של ערב פסח, שזה הזמן בו מתחילים להיות יהודי.

יש מעשה עם ר' נתן, שפעם אחת בליל ראשון של סוכות, אמר לו תלמידו: כשעובדים קשה על הסוכה, מרגישים טעם אחר בסוכה. השיב לו ר' נתן: אבל זה עוד לא טעמת - כשעומדים בערב סוכות כל היום ואומרים 'ריבוננו של עולם, הטעימיני טעם סוכה' - איזה טעם מרגישים אז בסוכה...

וכן לגבי פסח. בוודאי שהעבודות הקדושות של ערב פסח, מסייעים לנו להרגיש את הטעם של החג. אבל אם זוכים קצת ללמוד על זה, וכל שכן להתפלל על זה - זה עניין אחר לגמרי. אז על מה נשוחח הפעם?

יעקב: האמת שהייתי רוצה לשמוע דווקא על 'שביעי של פסח'.

משה: שביעי של פסח?! האם אתה כבר אחרי ליל הסדר וחול המועד, שאתה כבר אווזו שם?

יעקב: לא. אבל שמעתי הרבה וראיתי הרבה על ליל הסדר ופסח וחמץ ומצה וכו', אבל שביעי של פסח נשאר עבורי בגדר חידה.

אף פעם לא הבנתי מה מהותו של החג הזה. הרי יש לנו כמה חגים ומועדים בתורה, ובאופן כללי אנו יודעים מהי המטרה והמהות של כל חג; פסח הוא זמן שיוצאים ממצרים כל שנה מחדש, וכמו שאומרים בהגדה 'חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים' [וכמובא במשנה בפסחים, דף קטז], שבועות הוא זמן מתן תורתנו כל שנה מחדש, ר"ה וי"ב הוא זמן דין וסליחה, סוכות הוא זמן של התקרבות שאחר הכפרה של יו"כ, שאז אנו נכנסים לצילא דמהימונתא, שמיני עצרת הוא זמן של 'יעשו לי סעודה קטנה שאהנה ממכם' שזהו ג"כ עניינו של שמחת תורה.

אבל מהו טיבו של יו"ט שביעי של פסח? אמנם היה בו הנס של קריעת ים סוף, מכל מקום ברור שאם שהתורה קבעה יו"ט, כנראה שהוא דבר שיש בו משהו מהותי לדורות, ויש בו איזושהי השפעה שחוזרת ונצרכת בכל שנה ושנה, ואין זה רק זכר לנס קריעת ים סוף שהיה בזמן יציאת מצרים, ואם כן צריך להבין מהו המהות של קריעת ים סוף.

ועוד דבר מעניין ואולי אפילו קצת פלא, שיו"ט שביעי של פסח, הוא החג היחיד שלא אומרים בו הלל שלם, והוא דבר פלא אין ייתכן דבר כזה, שהוא יו"ט ממש ואין בו הלל שלם?

משה: יפה מאד שאלת, ושאלת חכם חצי תשובה. ובכן, יציאת מצרים כוללת בתוכה שני שלבים. ואבאר את דברי:

הנה אם נתבונן בברכת אמת ואמונה ערבית שתקנו לנו אנשי כנסת הגדולה, נראה שעם ישראל מתואר בשני תארים, תואר של 'עם', ותואר של 'בן'. והנה, למרובה הפלא - כל זמן שמספרים על יציאת מצרים, אנו מוכוונים בשם 'עם' [כי הוא ד' עמנו].

ונבין זאת ע"י שנתאר לעצמנו את מצבם של כלל ישראל: הנה מגיע משה רבינו לגאול אותם, וכבר התחיל המכה הראשונה, והם כבר חשבו הנה סוף סוף מתחיל הגאולה וכבר יוצאים מכאן, ולבסוף ברגע שנגמרה המכה הכל חזר לקדמותו, [ואף שלא היה שעבוד בפועל, מ"מ יציאה גמורה לא היה רק בליל הסדר ואכמ"ל], וכך במכה השנייה כבר קוו שהנה עכשיו כבר נצא, ושוב פרעה מהתל בהם, וכך פעם ועוד פעם ועוד פעם, שזה דבר שמומש מביא לידי ייאוש.

ובזה אפשר להבין מה שמובא בחז"ל, שחלק גדול מכלל ישראל מתו במכת חושך כי לא רצו לצאת, ובפשטות הוא תמוה איך ייתכן שלא רצו לצאת [ויש בזה כמה ביאורים], ולפי הני"ל יש לבאר שאין הכוונה שלא רצו לצאת, רק שכבר לא האמינו שיכולים לצאת כי כבר היו מיואשים מעניין היציאה לחירות.

והנה סוף סוף כבר יצאו ממצרים, והגיע הגאולה המיוחלת, אך הנה פתאום שוב פרעה רודף אחריהם, והם נשארם תקועים מכל הכוונות, עד שנראה לכאורה ששוב לא הרוויחו כלום, ואף שכבר יצאו במסירות נפש לארץ לא זרועה, ואעפ"כ לא עזר כלום ושוב נופלים בידי פרעה, ודבר זה הוא נסיון גדול לאדם שלא יאבד עשתונותו, וימשיך לבטוח בד' ולדעת שד' וודאי לא יעזבם כך.

והדבר הזה שייך ג"כ אל כל אדם בכל דור, שמנסה באיזה דבר מסוים ונופל, ושוב מנסה ושוב נופל וכו' ולפעמים אפילו כשכבר התחיל להצליח ממש, אז מגיעה נפילה עוד יותר גדולה, וזה התפקיד של האדם - לא לאבד עשתונות ולא ליפול, רק לדעת שאדרבה הוא כבר עומד על סף ההצלחה, ואם הוא ימשיך לעשות את שלו, והקב"ה יעשה את שלו ובסוף עוד יצליח.

וזה העבודה של כל אחד בכל שביעי של פסח - לקבל על עצמו כל מיני בחינות של מסירות נפש במשך השנה, שהוא מצדו יעשה כל שביכולתו לתורה ועבודת השי"ת, ודווקא ע"ז זוכה לתואר בן וגלויים נשגבים.

יעקב: ממש מדהים. מעולם לא שמעתי כזה ביאור נפלא ומהותי על שביעי של פסח. האם זה קשור גם לשאלה למה אין הלל בשביעי של פסח?

משה: בוודאי. זה גופא הסיבה למה אין אומרים הלל, דעניינו של הלל הוא הודאה להקב"ה על ההשפעה המיוחדת הניתנת ביום זה, וכל מתנה היא בבחינה של 'אתערותא דלעילא', והרי כל מהותו של שביעי של פסח, הוא שאיננו ממתנים ל'אתערותא דלעילא' אלא אדרבה, אנו מעוררים את עצמנו בבחינת 'אתערותא דלתתא', ואע"פ שבוודאי גם ע"ז צריך סיעתא דשמאי שאדם יוכל ויצליח למסור נפשו על התורה והעבודה, אבל ביסודו הוא זמן של אתערותא דלתתא, ולכן אין מתאים לומר ע"ז הלל [ההצני הלל של שביעי של פסח הוא מדין החול המועד שבו, אבל לא מצד הי"ו המיוחד שבו].

יעקב: נפלא ביותר, ממש החיית אותי. שיהיה לך פסח כשר ושמח, וזוכה להיות 'עם' ולהיות 'בן' ביחד עם כל ישראל.

בית היין

שביעי של פסח

קריעת ים סוף - ביטול הטבע לגמרי

בתחלה בשיעור יציאת מצרים אי אפשר לקבל חמץ פלל, כי אז מחמת גדל אחיזתו פנ"ל אסור להזכיר שם טבע פלל שלא יתאחזו ביותר ולא יכלו להגאל ח"ו, אבל אחר כך שפבר צאנו מהם ונתגלה ההשגחה אז יודעים שגם חמץ בחינת הטבע הכל בהשגחתו יתברר. ועל פן היתר החמץ אחר הפסח פנ"ל.

וזהו בחינת מה שכתוב בהר הקדוש שפאחר שקבלנו הפצה, שהיא אסותא, יכולים אחר כך לקבל החמץ, היינו פנ"ל. שאחר שנתגלה ההשגחה יכולים לקבל החמץ גם כן, כי נתגלה הדעת ויודעים שגם הטבע היא השגחה באמת פנ"ל.

ועל פן לא היתר החמץ עד אחר קריעת ים סוף שהיה בשביעי של פסח, כי אז היה עקר מפלת

טעימה מתורת מוהר"ן על הנושא

מצרים. ואז היה ביותר ויתר התגלות ההשגחה קודם מאד על ידי קריעת ים סוף ונסים הרבה שהיו אז. ועל פן אז נכנס ונתבטל חמץ הטבע, שמשם אחיזת העובדי פוכבים קודם, כי פלל נתגלה אז מאד על ידי התגלות ההשגחה שהיה אז קודם, כמו שכתוב (שמות טו), "אז נתגלה אלופי אדם וכו'". ומגדל התגלות ההשגחה אז נתגלה שגם באמת הטבע היא השגחה.

פי קריעת ים סוף הוא בשני בחינות. וישגיהם אהד, כי זה תלוי בזה, כי קריעת ים סוף מרמז שנתקע ים החמץ שלמעלה ונתגלה הדעת, שהיא בחינת השגחה, ועל ידי זה בעצמו נתקע הים שלמטה, שפרמז על העובדי פוכבים דעלמא, שהם כים נגרש, שפלל נתקעו ונשברו ונתבטלו וישאל עברו בתוך הים בשגחה, כי לא יכלו הפים שהם העובדי פוכבים, לשלוט על ישראל מאחר שנתגלה ההשגחה פנ"ל. (ליקוטי הלכות - הלכות נטילת ידיים שחרית, ה"ב אות

יב-ג)

לכבוד מערכת "הקבצו" הנכבדה

אין לי מילים להביע את התפעלותי מהגליון הנפלא, המושקע והאיכותי, ובעיקר: האמיתי. ניכרת בכל שורה ומדור, החתימה הפשוטה אל האמת, בלי זיפים ושטיקים, ובלי חן של שקר.

בעיניי, זוהי אחת מהנקודות החזקות ביותר שמקבל כל 'מקורב' מרבינו; נקודת האמת! כשהאדם מתקרב לרבינו ומקיים את עצותיו, הוא מתרגל להיות "אמיתי", ולגשת ישירות אל האמת, בלי הרבה הקדמות וסיבובים.

דבר זה ניכר גם בכל שיחה פשוטה עם חסיד ברסלב אמיתי - הוא מדבר אתך בישירות ובכנות, ואתה מרגיש שהוא לא 'עובד' עליך. וכל זה כמובן מחמת התקרבותו לרבינו, ומחמת קיומו את עצותיו של רבינו.

מי שרגיל לדוגמא ב"התבודדות", הוא לאט לאט נהיה אדם אמיתי. שכן, ההתבודדות מכריחה אותו להסתכל על האמת בעיניים, לא לזייף ולא לטייח. כך גם עצת ה"אזמרה" ושלל דיבורי ההתחזקות, מורידים את האדם לאט לאט מהעץ הגבוה [חמישים אמה...] של כל השאיפות הגרנדיוזיות שרוב רובם גאוה ויישות, ומרגילות אותו להעריך כל נקודה אלוקית, גם אם היא לא עטופה בצלופן צבעוני של הצלחה מרשימה.

וכן הלאה, כל שאר עצותיו ודרכיו של רבינו - כל אחת מהם מחדירה "אמת" בתוך האדם, ומקלפת ממנו המון שקרים, שהוא משקר את עצמו ואת סביבתו.

וכלשון רבינו בליקוטי מוהר"ן תורה ז': "ואי אפשר לבוא לאמת אלא על ידי התקרבות לצדיקים וילך בדרך עצתם, ועל ידי שמקבל מהם עצתם, נחקק בו אמת".

מפליא לראות שרבינו משתמש עם הביטוי של 'חקיקה', ואומר "נחקק בו אמת". שכן, אור האמת שמקבל האדם על ידי התקרבותו לצדיק והליכה בדרכי עצותיו, היא לא רק אמת תיאורטית או שכלית, אלא אמת שנחקקת בתוכו ממש, והופכת להיות חלק מעצמו ומהותו.

*

עשרות פעמים מכנה מוהר"ן במכתביו את ההתקרבות לרבינו, בשם התקרבות ל"נקודת

האמת". ובאחד המכתבים הוא כותב: "אם תרצה נקודת האמת, אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה, תבקש האמת בהפלטין של אמת, הנבנה על ידי אנשי אמת, על ידי בעל אמת, אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא. ובודאי אתה יודע ומבין את אשר אני מרמז לך, כי ענין הפלטין של אמת מבואר מעט בסוף הסיפורי מעשיות" (עלים לתרופה, מכתב יד).

זאת אומרת, יש "בעל אמת" הלא הוא רבינו הקדוש, ואנשיו הם "אנשי אמת", ויחד הם בונים פלטין של אמת, ארמון שבו שוכן אור האמת, וכל הרוצה אמת עליו לבוא לאותו ארמון ולחפש שם את האמת, ואם יבקשה ככסף וכמטמונים יחפשנה אז יבין יראת ה' ודעת אלקים ימצא.

הארמון הזה נבנה בעיקר על ידי התחברות הנפשות זה לזה, כפי שמובא שם בשיחות שלאחר סיפורי מעשיות בזה הלשון: "יש קשר שמתקשרין הרבה נפשות עד שנעשה מהם בית ופלטין, כי מתקשרין אחד באחד ואחד באחד עד שנעשה מהם יסוד, ואחר כך נעשה אוהל, עד שנבנה מהם בית ומדור. וזה המדור הוא מדור לאמת. וכשצריך לבקש אמת מוצאין שם באותו המדור, היינו בתוך הקשר של הנפשות שמהם נעשה מדור להאמת"

בעיניי, אחד מהחדרים המפוארים של אותו "ארמון אמת" הנבנה על ידי "אנשי האמת" של "בעל האמת", הוא הגליון "הקבצו". דרך הגליון הנפלא הזה מתחברים כמה נפשות יחד, נפשות של בני תורה, ומהם נבנה יסוד ואוהל ובית ומדור, לשכון בו אור האמת.

ה' יצילה את דרככם, ותמיד ישמש גליון זה מדור אך ורק לאור האמת, מבלי שום פניות ואינטרסים, ויגרום לכל מי שקורא בו התעוררות והתחדשות בחיפוש אחר אור האמת המסתתר אצל רבינו הקדוש, אמן.

דידיכם עוז
זעירא דמן חבריא

סיקור מורחב מ'הכינוס מרכזי'
ביום שני בערב, אור לט' אדר, התקיים כינוס מרכזי - הכנה לפורים, עבור כלל בני-התורה חניכי הישיבות, ההולכים לאורו של מוהר"ן מברסלב זיע"א.

בזה אחר זה נקבצו ובאו, אברכים בני עלייה, תלמידי חכמים, לצד בחורי חמד מהישיבות הקדושות, יחד עם חסידי ברסלב וותיקים, שרצו אף הם 'להתקרב' מחדש, והמקום התמלא מפה לפה, כשהאווירה של אהבה וחיבה ממלאה את החלל, וההתרגשות ניכרת על פני המתקבצים.

את הכינוס הנחה ברוב כשרון ותבונה, עם החן הברסלבאי של 'מקורב' - הרה"ג ר' שרגא זילברמן שליט"א, מקורב וותיק, המשמש כמשפיע ומגיד שיעור בספרי-ברסלב בעיר בני ברק.

דברי פתיחה נאמרו על ידי הרב ישראל מאיר גלינסקי, כשהוא מתאר בצבעים חיים את המציאות הנפלאה אליה אנו עדים בשנים האחרונות, כיצד בדור של שער החמישים, כאשר ההסתרה גדולה כל כך, וכל המסגרות נפרצות לצערנו - אנו עדים למהפכה הפוכה, ולהתגלות של שער החמישים דקדושה, כאשר החיפוש הפנימי עולה וגובר, והלב מחפש את האמת האמיתית, וגם מוצא אותה. וזה הסוד של פורים, שדווקא בעומק החושך ההסתרה והריחוק, מתגלה האור הגדול ביותר.

כעת, קבלו הציבור בהתרגשות גדולה את הרה"ח ר' שמוען שפירא שליט"א, שהטריח עצמו במיוחד, כדי לחזק את המתקבצים. באופן חריג, הוא האריך לדבר, ופירט בהתלהבות גדולה את הנקודות הנפלאות שרבינו נתן לנו, כאשר מצד אחד מדובר ביהדות פשוטה, ומצד שני באופן שכל אחד יכול ליזכות לדרגות הגבוהות ביותר. בדבריו הזכיר כי פורים הוא הזמן לכל ההתחלות, וממילא אפשר להתחדש לעשות כל נקודה של יהדות מחדש ממש.

לאחר מכן, נעמד הר"ר אשר זעליג מרגליות שליט"א, מבוגרי ישיבת פוניבז', המשמש כיום כאחד מחשובי המשפיעים בברסלב, ותיאר ברגש רב את סיפור התקרבותו, החל מהלימוד בישיבת פוניבז', ולאחר מכן בכולל ש"ס, דרך לימוד הקבלה, והסתופפות בצילם של חבורות עובדי ה' מופלגים, כאשר יחד עם העלייה וההתקדמות בתורה ועבודת ה' - הורגש כל העת ה'חסרון' הבלתי ידוע - עד לפגישה

עם חסידי ברסלב, שם הוא זיהה מציאות חיים אחרת - כיסופים והשתוקקות מחד, יחד עם חיבור אמיתי ומדויק מאידך, וכאן החל מתאר באריכות את החיים הטובים שהחל לטעום מאז.

לאחר הפסקה קצרה, התקיים פאנל מרתק, בעניין 'פורים בתורת ברסלב' ובעניין 'התבודדות'. בהשתתפות הרבנים החשובים: הר"ר דוד גבירצמן, הר"ר אהרן אליהו פירר, והר"ר שמוען אליהו ברוין - שלשתם משפיעים ידועים בברסלב. ובהנחיית הר"ר שרגא זילברמן. כאשר על השולחן עולים השאלות המצויות, בעיקר בעולמם של מתקרבים, אבל גם של וותיקים, כגון: פורים הוא זמן של תפילה או שמחה? התבודדות מה? איך מוצאים לזה זמן? מה מדברים, ומה עושים כשאין מה לדבר? וכיו"ב. כשהרבנים עונים בבחירות נפלאה, והציבור משתתף בעירנות.

בסיום הפאנל, הגיע במיוחד, אחד מגדולי המחנכים הידועים, שעוסק מזה שנים רבות עם נוער מתמודד [נושר], בהצלחה מיוחדת ונדירה. כאשר בשנים האחרונות התקרב אף הוא לדרכו של מוהר"ן, ומאז החל להתמקד בעבודתו עם הנוער - בספר הקדוש 'משיבת נפש', כאשר הוא רואה יום יום נסים גלויים של 'תחיית המתים רוחנית' כדבריו. הוא ריתק ורגש את הציבור בסיפורים מפעיימים מהשטח, וגילה כי כאשר הצלחתו הגדולה התפרסמה ברבים, החלו להגיע אליו מחנכים גדולים ללמוד את 'שיטתו', והוא פשוט הוציא להם ספרון קטן מהכיס, ואמר להם: זו השיטה!

לסיום, נאמרו מילי דבדיחותא בניחוח ברסלבאי על ידי אחד האברכים, שהשאיר את הציבור עם חיוך על הפנים, ועם שמחה בלב.

הכינוס הסתיים קרוב לחצות הלילה, כאשר הציבור מתקשה להיפרד מהמקום ומהמשתתפים, ויוצא טעון עם ידיעות חדשות, וכוחות מחודשים לקראת ההתחדשות של יום הפורים הקדוש, וההליכה בדרכו ולאורו של רביה"ק מוהר"ן זיע"א.

ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר, כן תהיה לנו.

נ.ב. ניתן לקבל את ההקלטה של הכינוס, וכן הסרטה, בדוא"ל:

vhccmu@gmail.com

פרק ג'

'לימים התחילו השני בעלי בתים הנ"ל לירד, וירדו מטה מטה, עד שאבדו הכל ונעשו אביונים, ולא נשאר להם כי אם הבתים שלהם. והבנים התחילו להתגדל. אמרו האבות הנ"ל להבנים: אין בידנו לשלם עבורכם להחזיק אתכם; עשו לכם מה שתעשו. הלך התם ולמד מלאכת רצען'.

בחירתו של מיודענו התם מסתכמת בפשיטות בארבע מילים, כל כך פשוט: הלך ולמד מלאכת רצען. על החכם עוד נשמע רבות, גם הוא הלך וגם הוא למד, אבל ההליכה שלו והלימודים אינם מסתכמים ולמעשה בכל הסיפור אי אפשר לסכם אותם. החכם הולך ומסתבך ולומד ומסתבך ומרוויח כסף ומסתבך והכל מורכב ולא פשוט, והתם ניגש לעצם העניין, וזה המפגש הראשון שלנו עם התם הקדוש.

חיים של החכם והתם מתחילים על מסלול משותף, שניהם גדלים אצל שני בעלי בתים, לומדים בחדר אחד, המציאות זהה, אבל בפנים יש דברים שונים. ואז מגיע המשבר והוא עובר על שניהם יחד ובאותו הזמן - ההורים יורדים מנכסיהם, המציאות נסדקת וניתנת הזדמנות לחכם ולתם לגלות מבעד לסדק את התוכן הפנימי של כל אחד מהם ולבחון לאן הוא יוביל אותם.

ביום בהיר אחד נוחתת על שני הבנים הבשורה, 'אין בידנו לשלם עבורכם להחזיק אתכם, עשו מה שתעשו', תחשבו על כל מקבילה למשפט הזה בחיים שלנו - הרגע שאתה צריך לעשות משהו עם עצמך, ברוחניות או בגשמיות.

השאלה מה אתה עושה כעת, מה שתעשה יילמד גם עד כמה הבנת את מצבך ואת מקומך בעולם. התם מבין, לחיות מוכרחים ועד אתמול חייתי על השולחן של אבא, היום אני צריך להסתדר לבד, דהיינו למצוא את הדבר הכי קרוב ונגיש שאוכל לעשות כדי להתקיים, כי אני צריך קודם כל לחיות. הוא עורך חשבון מהיר, כמפורט בהמשך המעשה, וניגש ללמוד רצענות. מלאכה קלה יחסית שנצרכת תמיד והחומרים מצויים וזמינים - כל הסיבות לגשת עוד היום לסנדלר הקרוב ולבקש להצטרף לבית המלאכה.

התם עושה מעשה פשוט מדי, אין כאן חכמה גדולה

ובוודאי שלא נלקחו בחשבון אפשרויות נועזות ומרתקות יותר. התם חושב על הצעד הבא, ולמרות זאת לכל אורך המעשה גורלו מפתיע וממש לא צפוי. כדאי לשמור את התובנה הבאה בלב: התם אינו טיפש, הוא רוצה את כל הטוב שבעולם אבל הוא מחפש אותו בצעד הכי קרוב אליו, הוא לא מנסה להתחכם על המציאות אלא למצוא את החכמה שבתוך המציאות, הוא אינו מנסה להיות האיש הכי מוצלח שנמצא במקום הכי טוב בעולם, אלא להיות האיש הכי טוב שהוא יכול להיות כאן ועכשיו. לפיכך הוא עסוק כל הזמן, כאן ועכשיו יש תמיד מה לעשות, כאן ועכשיו יש מספיק פרנסה כדי לחיות את היום הקרוב, כאן ועכשיו די ברור מה עליך לעשות.

החכם מונחה על ידי קו מחשבה הפוך, וכפי שמתאר זאת רבינו:

'והחכם, שהיה בר הבנה לא היה רצונו לעסק במלאכה פשוטה כזו, וישב בדעתו, שילך בעולם ויסתכל מה לעשות'.

בסדר, לא רוצה מלאכה פשוטה, מצא לך מלאכה חכמה אבל אל תשכח היכן אתה בעולם, מה אתה צריך, ולשם מה התבקשת לצאת ולחפש מה לעשות.

מה אירע כעת שגורם לחכם לא לרצות להיות באותו מקום עם חברו התם? אמש למדו יחד באותו החדר והיום כבר לא מתאים להמשיך יחד? כאן נכנסה לתמונה נקודה של בחירה, עד המשבר הכלכלי של ההורים החכם והתם נשלחו יחד לחדר אחד, הם לא בחרו וכשאיך נצרך לבחור אין מקום ללבטים וגם אין ביטוי ממשי לתוכנה הפנימי של הנפש.

ברגע של בחירה התם מתנהג כמו תם - בוחר את הצעד הקרוב, ושוקל את צעדיו על פי המציאות שלפניו. החכם ברגע של בחירה מתנהג כמו חכם, דהיינו - לא בוחר, וכי אין אפשר לבחור בתוך מבחר שכזה? איך אפשר להחליט כל כך מהר מי אהיה, מי כדאי לי להיות ומה הכי שווה ללמוד או איפה הכי מרגש להימצא.

רבינו, ולא רק בסיפור הזה, מרבה לדבר בגנותן של החכמות, את החכמה הוא משבח אבל החכמות מגונות. 'חכמות' מלשון רבים, החכמה האמתית

היא תמיד חכמה אחת, חכמת הרגע הזה, החכמה האלוקית שמנחה אותך במקום בו הינך נמצא, אבל בחוץ ובדמיון יש המון חכמות אחרות שאינן נוגעות אליך ואינן אמורות להיות העולם שלך. על זאת נאמר בכתוב 'האלוקים עשה את האדם ישר והמה ביקשו חשבונות רבים', בכל נקודת התחלה עושים אותך ישר, בין אם מוחך תם ובין אם חכם, אתה אמור להמשיך להביט ישר, 'עיניך לנוכח יביטו', ומי שמביט ישר רואה יושר.

אבל החכם מסתכל סביב, אולי מרמזים אותו, אולי הוא מפסיד משהו, ולכן הוא מצליח להחמיץ את שיקול הדעת הבסיסי ביותר: אבא אמר לך שאין לו איך להחזיק אותך, אתה צריך לחיות, התמקד בשאלה מה יחיה אותך באופן מידי, ומדוע אתה מתבלבל כל כך בשאלות וחקירות.

הרבה שואלים היכן לאורך המסע עושה החכם את הטענות הראשונה ואפשר למצוא תחנות שונות בהן התבצעה טעות, אבל לכאורה השגיאה הראשונה מתועדת כאן - 'לך בעולם ויסתכל מה לעשות'.

כדי לדעת מה לעשות לא צריך 'ללכת ולהסתכל', מה לעשות יש כאן במקום בו אתה נמצא, המחשבה כאילו כאן אין מה לעשות ורק לכשאגיע למקום אחר אמצא את הדבר שיתאם ליכולותיי וימצא את כישורי, שגויה. אין הכוונה שאל לו לאדם לחפש מקומות טובים יותר, השאלה מהיכן נובעת המסקנה הזו, האם סיימת את מלאכתך כאן, או שמא רק מפני שלא מתחשק לך לעסוק בעבודות פשוטות יצאת לשוטט ולהסתכל בעולם.

מי שיוצא כדי 'להסתכל', מוצא הכל חוץ מאת הדבר ששיך אליו, מסע אמיתי של צמיחה וגדילה מתחיל מתוך חיפוש, ומי שמחפש אינו 'הולך להסתכל', הוא הולך למצוא. ההולכים להסתכל מזמינים את כל העולם להראות להם את כל מה שלא קשור אליהם, וההולכים למצוא מבהירים לעולם שלא יבלבל אותם, הם מדויקים וגם אם לעת עתה אינם יודעים מה יהיה הצעד הבא, כבר עתה צועדים הם על השביל שלהם.

מאגר השידוכים

בס"ד הוקם מאגר מיוחד של שידוכים עבור בני התורה ההולכים לאורו של מוהר"ן מברסלב זיע"א

הן בחורים ששייכים לסגנון זה והן משפחות שמחפשות לביתם בחור בסגנון זה

לעת עתה כבר נרשמו משפחות רבות וכן גדולה של בחורים ובס"ד נסגרו כבר כמה שידוכים וחלק נוסף נמצא בשלבים מתקדמים ב"ה

בחורים או משפחות מסוג זה - מוזמנים לפנות אל המוקד ולמסור את הפרטים הנחוצים (דיסקרטיות מלאה)

לפרטים: 0527116037

הודעה ובקשה

לאור הפניות הרבות שהגיעו למערכת, בבקשה להשיג את העלון, אנו עומדים לחדש את רשימת התפוצה, באופן שנוכל להגיע כל אחד ולכל מקום

בקשתינו שטוחה מכל מי שרוצה לשמש כנציג באזור מגוריו או שמעוניין לקבל את העלון בדואר או בדוא"ל

שיזדרז להודיענו ולעדכן את פרטיו בטל'

0527149713

או בדוא"ל: **vhecmu@gmail.com**

הודעה משמחת

ניתן להשיג את ההקלטות של הכינוס המרכזי [הכנה לפורים]

וכן הסרטה של רוב הכינוס

בדוא"ל: **vhecmu@gmail.com**

בשורה טובה תדשן עצם

להלן מספר הודעות משמחות עבור ציבור חניכי הישיבות העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב

בס"ד נפתחו חבורות חדשות לחניכי הישיבות ללימוד ליקוטי מוהר"ן בצוותא:

הראשונה מתקיימת בעיר בני ברק מידי יום חמישי בשעה 2:00 בצהריים, בבית כנסת 'משיבת נפש' רח' הזו"א 12, לפרטים: **0548487317**

השניה מתקיימת בעיר בני ברק, מידי שבווע בקרית הרצוג, בבית הכנסת 'פתח הדביר' רח' אברבנאל 9 לפרטים: **0548496139**

השלישית מתקיימת בעיר בית שמש מידי יום שישי בבוקר בשעה 10:45 לפרטים: **0548528387**

כמו כן נפתחו כמה 'קווים' המיוחדים לבני תורה המקורבים לדרכו של מוהר"ן:

קו "נפש החיים" לטעום מעץ החיים הקו שיחבר אותך אל עצמך המס': **077-2263941**

קו "כיסופים" שיעורים קצרים וחיוקים מאת הרב דוד גבירצמן המס': **077-2224336**

בקרוּב - "קו הקבצו" ובו הודעות, ראינות, חיזוקים, שיעורים ומאמרים לכלל בני התורה- חניכי הישיבות ע"פ משנת מוהר"ן מברסלב זיע"א

כל מי שיודע על חבורה / שיעור / קו - נוספים נא לעדכן, ונפרסם זאת במדור זה איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק

בשורה טובה לנשים

הננו להודיע כי בס"ד הוקם

קו התחזקות לנשים

ע"פ משנת מוהר"ן מברסלב

ניתן לשמוע שיעור יומי קצר (5-8 דקות) ע"י הרבנית ד. פלדמן תחי' (שלוחה 1)

וכן שיעור שבועי קצר (כ-10 דקות) בפרשת השבוע מידי יום חמישי בערב, ע"י הרבנית ד. קרשבוים תחי' (שלוחה 7)

המספר: 02-6633554

שמעו ותחי נפשכן

'לבחור בטוב'

מתחילים ללמוד תורה רפ"ב ומתאמנים בטוב עם הרב דוד גבירצמן.

בתוכנית הלימוד השבועית של 'כיסופים' תרכוש בס"ד: גישה אל מעמקיה של התורה הנלמדת. ליטוש דרכך האישית בלימוד ליקוטי מוהר"ן. עצות מעשיות לחיי היומיום על פי דרך רבינו ז"ל ודיבורי רבי נתן. השתייכות לחבורה מלוכדת של ההולכת יחד בתורה'. השיעורים מתקיימים מדי שבוע ביום ב', בירושלים בשעה 19:30

טיול בנופי הנשמה

הנסיעה החודשית של 'כיסופים'

מדי חודש, לקראת ראש חודש, אנו מקיימים נסיעת חברים ייחודית לרענון הנשמה וחידוש הגוף. בכל פעם מתמקדים באזור אחר ברחבי ארץ הקודש, פוקדים את המקומות הקדושים, מתחברים לצדיקים, ומתוועדים בנופים ייחודיים. הנסיעות משלבות שיחות עומק והתוועדויות על משקה וכלי שיר, הרבה שמחה ודיבוק חברים. את הטיול אנו חותמים בקומזיץ בשיתוף קהילה מקומית. בחודש הקרוב נגיע למקומות חדשים הינך מוזמן להיות אחד מאיתנו.

מידות הנפש

סדרת שיעורים מרתקת ומרחיבת דעת על מי שאנו מבפנים לדעת את ה', להכיר את עצמנו, ולרכוש מיומנויות בעבודת המידות עם הרב דוד גבירצמן הסדרה נמסרת מדי יום שני בירושלים בשעה 21:00

קו כיסופים-



שיחות קצרות של דעת ולב מאת הרב דוד גבירצמן

077-222-4336

להתחזק.
להתחדש.
להתרומם.



שלוחה 1: חיזוקים גדולים במנות קטנות | שלוחה 5: שיחות נבחרות ומגוונות | שלוחה 8: על הפרשה בקצרה.

יצאו לאור!

הקונטרסים הנפלאים

"שאל בני - הגדה של פסח"

"שאל בני - ספירת העומר"

"שאל בני - התבודדות"

להשיג במרכזי ברסלב ובחנויות הספרים המובחרות

לפרטים: 058-328-8729

לקבלה בדוא"ל: oradaat@gmail.com



שלושה מי יודע?

אתה יודע לספור?

אתה תספור בין כה וכה, השאלה איך.

בימים אלה יצא לאור קונטרס 'שאל בני על ספירת העומר', מתוך הסדרה כובשת הלבבות.

הספר מאיר את עבודת ימי הספירה הקדושים באור חדש, ומעניק במבט פשוט אל פנימיותם של דברים, ואל הספירות שמאחורי המספרים.

השנה תספור וגם תדע.